

Arrest

nr. 342 299 van 4 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van 28 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2025 werd ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en werd hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Het huidige beroep is gericht tegen het inreisverbod, waarvan de motieven luiden:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : O.

geboortedatum : [...]04.1990

geboorteplaats : Tallining

nationaliteit : Italië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. Betrokkene heeft mogelijks verblijfsrecht in Italië.

De beslissing tot verwijdering van 28.08.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Dhr. B. heeft zich schuldig gemaakt aan heling, feit waarvoor hij op 21.01.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete. Betrokkene tekende verzet aan tegen deze veroordeling op 01.08.2025.

Feiten van heling tonen een gebrek aan respect van de eigendomsrechten van derden aan. Heling van goederen ondersteunt het onderliggend misdrijf en creëert een alternatief illegaal circuit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

De betrokkene werd op 13.08.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hij werd ingelicht over zijn administratieve situatie. Alsook de beslissingen die de DVZ jegens hem kan nemen worden hem toegelicht. De vragenlijst "hoorrecht" werd ingevuld. Aan de terugkeerbegeleider verklaarde hij B. O., geboren op [...]04.1990 te Tallindin, onderdaan van Gambia te zijn. Betrokkene is niet in het bezit van enige reis- of identiteitsdocumenten. Uit het administratief dossier blijkt een kopie van een vluchtelingenpaspoort afgeleverd door Italië. Hieruit blijkt dat betrokkene subsidiaire bescherming in Italië zou genieten. Dit document in 2019 overgemaakt aan de DVZ.

Hij verklaarde Gambia te hebben verlaten in 2013. Hij reisde via Libië naar Italië. Hij zou in 2013 in Italië, Rome verbleven hebben. In 2014 ging hij naar Duitsland waar hij voor een korte periode verbleef. In 2018 ging hij op reis naar Senegal voor 2 maanden. Hierna reisde hij terug naar Rome (Italië). Hij verklaarde in 2018 naar België te zijn gekomen. Hij geeft aan internationale bescherming te hebben in Italië.

Hij geeft aan niet akkoord te zijn met een terugkeer naar Italië. Betrokkene geeft aan al 7 jaar in België te wonen. Hij geeft aan in België belastingen te betalen. Hij zou hier een netwerk uitgebouwd hebben. Hij zou volop bezig zijn met integratie zoals bijvoorbeeld taallessen te volgen. Hij zou bovendien een ongeluk gehad hebben in België en hierover opgevolgd worden in België. Hij zou aangereden zijn op weg naar het werk door een wagen en hierdoor zijn knie gebroken hebben. Betrokkene beweert dat zijn medische situatie hem zou belemmeren om te reizen. De medische dienst van de gevangenis oordeelde dat betrokkene medische bekwaam is om te reizen. Betrokkene bewijst bovendien niet dat een medische behandeling niet voorhanden zou zijn in Italië. Betrokkene heeft geen verblijfsrecht in België.

Wat zijn familiale situatie in België betreft geeft hij aan een oom in België te hebben. Zijn moeder zou in Gambia verblijven. Zijn broers wonen in Italië en Oostenrijk.

Betrokkene verklaart een oom in België te hebben. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een

belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn oom. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn oom wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene maakt melding van vriendschappelijke relaties. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Italië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene kan steeds trachten om vanuit Italië zijn verblijfssituatie in België in regel te stellen. Wanneer hij hierin slaagt zal hij legaal kunnen terugkeren naar België. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ('Terugkeerrichtlijn'), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)"

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verwerende partij legt een inreisverbod op voor de duur van 3 jaar, en verwijst ter motivatie naar het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou vormen. Meer specifiek haalt verwerende partij de veroordeling bij verstek van 21 januari 2025 tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete wegens heling aan.

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door te oordelen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde omwille van een verstekvonnis, waartegen verzet werd aangetekend (en waarbij verwerende partij op de hoogte was van deze verzetsprocedure).

Artikel 187, §4 van het Wetboek van Strafvordering bepaalt immers dat ten gevolge van het verzet, de veroordeling als niet bestaande wordt gehouden.

Zodra verzoeker op ontvankelijke wijze verzet aantekende (hetgeen in casu gebeurde), bestond het vonnis van 21 januari 2025 niet langer.

Het vermoeden van onschuld geldt.

Het verzet dat verzoeker tegen het verstekvonnis aantekende dateert van voor de bestreden beslissing.

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door hiermee geen rekening te houden, ondanks het feit dat ze wel degelijk op de hoogte was van deze verzetsprocedure.

Verwerende partij ging dan ook op voorbarige wijze te werk door voor een termijn van 3 jaar te kiezen omwille van een zogenaamd gevaar voor de openbare orde, en hield onvoldoende rekening met het feit dat een verstekvonnis allesbehalve een definitieve veroordeling vormt, maar ten gevolge van een verzet als niet bestaande wordt gehouden. Hierdoor hield verwerende partij onvoldoende rekening met alle elementen van de zaak.

Uw Raad oordeelde in arrest nr. 284 414 van 7 februari 2023 als volgt in een gelijkaardige zaak:

“In zijn middel betwist verzoeker dat de veroordeling definitief zou zijn aangezien hij slechts bij verstek werd veroordeeld. Verzoeker voert aan dat hij verzet heeft aangetekend tegen dit vonnis, zodat dit niet meer geacht wordt te bestaan.

[..]

Artikel 187, § 4, van het Wetboek van strafvordering bepaalt dat ten gevolge van het verzet de veroordeling voor niet bestaande wordt gehouden, [..]

Aldus besluit de Raad dat het determinerende motief op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, met name verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Gent, niet langer bestaat. Door voorbarig te stellen dat verzoeker werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf, zonder er acht op te slaan dat het een vonnis bij verstek betrof en dat er een zeer reële mogelijkheid bestond dat verzoeker op ontvankelijke wijze verzet zou aantekenen, heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van de zaak en heeft zij onzorgvuldige wijze besloten dat verzoekers veroordeling definitief was. Verzoeker maakt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.” (eigen markering)

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, noch wordt er een afdoende evenredigheidstoets gevoerd. Hierdoor wordt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden, samen met het redelijkheidsbeginsel.

Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.”

2.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker aan dat het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name het feit dat hij op 21 januari 2025 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete wegens heling, onjuist is, nu verzoeker verzet heeft aangetekend tegen dit vonnis, en dit reeds voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 187, § 4, van het Wetboek van Strafvordering bepaalt:

“§ 4. Ten gevolge van het verzet wordt de veroordeling voor niet bestaande gehouden, behoudens in de gevallen bedoeld in paragrafen 5 tot 7.”

De paragrafen §§ 5 tot 7 van het Wetboek van Strafvordering bepalen:

“ § 5. Het verzet wordt inzonderheid onontvankelijk verklaard :

1° behoudens overmacht, indien het niet overeenkomstig de wettelijke vormen en termijnen is betekend;

2° indien het bestreden vonnis niet bij verstek is geweest;

3° indien de eiser in verzet vooraf een ontvankelijk hoger beroep heeft ingesteld tegen dezelfde beslissing.

§ 6. Het verzet wordt als ongedaan beschouwd :

1° indien de eiser in verzet, wanneer hij persoonlijk of in de persoon van een advocaat verschijnt en vaststaat dat hij kennis heeft gehad van de dagvaarding in de procedure waarin hij verstek heeft laten gaan, geen gewag maakt van overmacht of van een wettige reden van verschoning ter rechtvaardiging van zijn verstek bij de bestreden rechtspleging, waarbij het erkennen van de aangevoerde overmacht of reden overgelaten wordt aan het soevereine oordeel van de rechter;

2° indien de eiser in verzet nogmaals verstek laat gaan bij zijn verzet, en dat in alle gevallen, ongeacht de redenen voor de opeenvolgende verstekken en zelfs indien het verzet reeds ontvankelijk werd verklaard.

§ 7. De partij die verzet heeft gedaan kan ervan afstand doen of dat beperken volgens de nadere regels inzake afstand of beperking in hoger beroep, verduidelijkt in artikel 206.”

Uit de detentiefiche van verzoeker in het administratief dossier blijkt dat verzoeker verzet aantekende tegen het verstekvonnis en dat dit verzet ontvankelijk werd verklaard op 28 augustus 2025, zodat moet worden aangenomen dat verzoeker zich bevindt in het geval bedoeld in artikel 187, § 4, van het wetboek van Strafvordering.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich uitsluitend heeft gesteund op de veroordeling van verzoeker en niet op een eigen evaluatie van de hem ten laste gelegde feiten. Hoewel de bestreden beslissing vermeldt dat er verzet werd aangetekend tegen het verstekvonnis en dat de stukken van het administratief dossier aangeven dat de verwerende partij reeds voor het nemen van de beslissing op de hoogte was van het ontvankelijk verzet, heeft de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden.

In de nota met opmerkingen houdt de verwerende partij voor dat het element met betrekking tot de openbare orde slechts één element is bij het opleggen van het inreisverbod van drie jaar. De Raad dient evenwel op te merken dat uit de motivering van de beslissing duidelijk blijkt dat de strafrechtelijke veroordeling op bepalende wijze heeft doorgewogen bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Ook waar de verwerende partij aanvoert: “*het is zo dat een verstekvonnis blijft bestaan ongeacht je verzet hebt aangetekend*”, gaat zij voorbij aan de uitdrukkelijke tekst van artikel 187, § 4, van het wetboek van Strafvordering.

De Raad kan slechts vaststellen dat een determinerend motief waarop het inreisverbod werd gesteund, , met name verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Gent, niet langer bestaat. Door voorbarig te stellen dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, zonder rekening te houden met het ontvankelijk verklaard verzet tegen dit vonnis, heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van de zaak.

Verzoeker maakt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel, 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet, aannemelijk. Het middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 28 augustus 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT